

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 296/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti

právne zastúpenej , advokátní kancelár, Česká republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky , advokátní kancelár, organizačná zložka, , v mene ktorej koná advokát a vedúci organizačnej zložky , vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 18 Er 1300/2004-184 z 11. decembra 2019 a jeho postupom a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti
o d m i e t a .

Odôvodnenie :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a rozhodnutia, sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] – mestská časť Staré Mesto, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), právne zastúpenej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokátní kancelár, [REDAKOVANÉ] ■ Česká republika, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokátní kancelár, organizačná zložka, [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát a vedúci organizačnej zložky [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 Er 1300/2004-184 z 11. decembra 2019 a jeho postupom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde bolo pod sp. zn. 18 Er 1300/2004 vedené exekučné konanie vo veci sťažovateľky ako oprávnenej proti povinnému – [REDAKOVANÉ] o vymoženie sumy 1 477 176 Sk (49 033,26 €) na základe exekučného titulu – rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Cb 158/1997 zo 16. októbra 2002 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obo 56/2003-783, 5 Obo 62/2003-783 zo 17. júna 2004 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 5 Obo 65/2003-784 zo 17. júna 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 30. septembra 2004.

3. Okresný súd 19. januára 2005 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie pre vymożenie peňažného plnenia v sume 1 477 176 Sk (49 033,26 €) na podklade výrokov exekučného titulu o trovách konania.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 18 Er 1300/2004-104 zo 17. júna 2005 okresný súd povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Obdo V 9/2005.

5. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Obdo V 9/2005 z 29. júna 2006 rozsudok najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 56/2003-783, 5 Obo 62/2003-783 zo 17. júna 2004 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 5 Obo 65/2003-784 zo 17. júna 2004 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Na návrh povinného okresný súd uznesením č. k. 18 Er 1300/2004-126 zo 16. augusta 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. septembra 2006, exekúciu zastavil podľa § 57 ods.1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) s tým, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením.

7. O trovách exekúcie okresný súd rozhodol uznesením č. k. 18 Er 1300/2004-139 z 25. septembra 2006, ktorým sťažovateľke uložil nahradiť trovy exekúcie povinnému v sume 102 842 Sk (3 413,73 €) a súdnemu exekútorovi v sume 1 733 Sk (57,53 €).

8. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoE 9/2006 z 30. decembra 2006 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 18 Er 1300/2004-139 z 25. septembra 2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení okrem iného uviedol: *„Pokiaľ okresný súd odôvodňoval uloženie oprávnenému nahradiť povinnému účelne vynaložené trovy exekučného konania s poukazom na analógiu ust. § 203 ods. 1 EP s odôvodnením i možnosti predpokladania podania dovolania povinným proti exekučnému titulu, jeho rozhodnutie je v rozpore s výkladom ust. § 203*

ods. 1 EP a pokiaľ oprávnený namietal jeho nezákonnosť, krajský súd sa stotožnil s týmto záverom a v tejto časti rozhodnutie prvostupňového súdu pre nesprávne posúdenie veci bol súd nútený podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušiť. Trovy konania, ktoré by i eventuálne mal oprávnený uhradiť povinnému, nie sú v zmysle § 200 EP trovami exekúcie, a teda nie je o nich možno rozhodovať v zmysle § 203 EP ani analogicky.

Okresný súd pochybil aj v časti, pokiaľ uložil oprávnenému povinnosť nahradiť exekútorke ním vyčíslené účelne vynaložené náklady exekučného konania s poukazom na ust. § 203 ods. 1 EP, ak necitoval jeho zavinenie v spojitosti s danou príčinnou súvislosťou medzi zavinením oprávneného a zastavením exekúcie. V tejto časti odôvodnenie okresného súdu chýba a teda i v tejto časti krajský súd bol nútený bez ďalšieho pre nesprávne právne posúdenie veci uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Pokiaľ bude rozhodovať okresný súd v ďalšom o náhrade trov exekúcie, nepochybne bude vychádzať zo záveru vyššie uvedeného, pokiaľ ide o ust. § 203 ods. 1 EP, a pokiaľ by i rozhodoval o náhrade trov povinného, bude svoje rozhodnutie musieť náležite odôvodniť tak, aby jeho rozhodnutie v prípade podaného odvolania bolo i možné v rámci odvolacieho konania riadne preskúmať.“

9. Následne okresný súd uznesením č. k. 18 Er 1300/2004-184 z 11. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) rozhodol tak, že prvým výrokom návrhu na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného vstupom spoločnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] do konania na miesto oprávneného nevyhovelo. Druhým výrokom uložil sťažovateľke nahradiť trovy exekučného konania povinnému vo výške 3 413,73 €. Tretím výrokom uložil sťažovateľke nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi v sume 57,53 €.

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje:

«... už samo nerešpektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho zrušujúcom rozhodnutí zakladá bez ďalšieho dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia porušovateľa.

Viazanosť súdu nižšieho stupňa právnym názorom súdu vyššieho stupňa je zároveň vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí je preto porušením tak ustanovenia § 226 O.s.p., ako aj základného práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu.

Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom je povinný rešpektovať aj zákonom stanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto zákonom stanovenou hranicou je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona...

V danom prípade z napadnutého rozhodnutia porušovateľa nevyplýva, že by dôvodom pre nerešpektovanie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu bola niektorá okolnosť, ktorá v zmysle právnej teórie a zaužívanej súdnej praxe dovoľuje súdu nižšej inštancie výnimočne neriadiť sa kasačnou záväznosťou zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a v ňom zaujatým právnym názorom odvolacieho súdu.

Exekučný poriadok v jeho siedmej časti osobitne a komplexne upravuje „Troy exekúcie“. Aj keď je možné pripustiť, že Exekučný poriadok náhradu trov exekučného konania vzniknutých povinnému explicitne nerieši, podľa názoru sťažovateľky, v otázke trov exekúcie povinného, nie je možná primeraná aplikácia Občianskeho súdneho poriadku a ani Civilného sporového poriadku. Ustanovenie § 200 ods. 1 Exekučného poriadku nemožno vykladať tak extenzívne, že do trov exekúcie možno subsumovať aj trovy exekúcie vzniknuté povinnému. Práve naopak, v zmysle § 200 ods. 1 Exekučného poriadku nemôže povinnému nikdy vzniknúť právo na náhradu trov exekučného konania. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu zahrnúť do trov exekúcie aj trovy povinného, bolo by to v citovanej zákonnej norme upravené. Bolo potom na súdnej interpretácii ustáliť, či má povinný právo na náhradu trov exekúcie, pričom bolo judikované, že právo na náhradu trov konania exekúcie podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku nemôže vzniknúť povinnému. Takéto právo nemožno vyvodiť ani z ust. § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, lebo toto ustanovenie rieši len vzťah vzniknutý medzi exekútorom a oprávneným.

Sťažovateľka žiadnym svojim konaním nezavinila zastavenie exekúcie, a neboli splnené podmienky, aby súd podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku uložil sťažovateľke náhradu nevyhnutných trov exekúcie. Zastavenie exekúcie bolo spôsobené účinkami

rozhodnutia NS SR, ktoré sťažovateľka nemohla subjektívne ovplyvniť, t.j. nespôsobilá svojim konaním zastavenie exekúcie. Podanie mimoriadneho opravného prostriedku voči právoplatnému a vykonateľnému rozsudku NS SR nepredstavuje podľa platnej právnej úpravy prekážku pre začatie, prípadne vedenie exekučného konania.»

11. Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Er/1300/2004 - 184 zo dňa 11.12.2019 a postupom, ktorý rozhodnutiu predchádzal p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 18Er/1300/2004 - 184 zo dňa 11.12.2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Okresný súd Žilina je povinný sťažovateľke nahradiť trovy konania, tak ako budú vyčíslené, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

12. Sťažovateľka zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, dôvodiac, že svojim konaním nijako nezavinila zastavenie exekúcie, pri podávaní návrhu na začatie exekúcie vychádzala z právoplatného exekučného titulu a nemohla predpokladať ďalší vývoj vo veci, okolnosti ňou uvádzané sú spôsobilé privodiť jej väčšiu ujmu na označenom práve, ktorého porušenie namieta, než aká môže vzniknúť iným osobám.

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Zákom upravujúcim spôsob konania pred ústavným súdom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý v časti upravujúcej spôsob konania pred ústavným súdom nadobudol účinnosť 1. marca 2019.

19. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku. Povinný má nárok na náhradu trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii, ak sa námietkam vyhovel (§ 50).

22. Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

23. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že prvým výrokom návrhu na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného vstupom spoločnosti [REDAKOVANÉ] do konania na miesto oprávneného nevyhovel. Druhým výrokom uložil sťažovateľke nahradiť trovy exekučného konania povinnému v sume 3 413,73 €. Tretím výrokom uložil sťažovateľke nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi v sume 57,53 €.

24. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza námietky smerujúce proti rozhodnutiu okresného súdu o povinnosti sťažovateľky nahradiť trovy exekučného konania, exekúcie. Uvedené však nekorešponduje s petitom ústavnej sťažnosti (ktorým je ústavný súd viazaný podľa § 45 zákona o ústavnom súde), v ktorom sťažovateľka navrhuje vysloviť porušenie svojich práv napadnutým uznesením okresného súdu ako celkom (teda aj výrokom o nevyhovení návrhu na pripustenie zmeny účastníka exekučného konania). K tomuto ústavný súd konštatuje, že z kontextu ústavnej sťažnosti, berúc do úvahy celkovú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, je zrejmé, že sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu napáda rozhodnutie len v tej časti, v ktorej bola zaviazaná na náhradu trov exekučného konania, trov exekúcie, teda len druhý a tretí výrok uznesenia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v petite ústavnej sťažnosti došlo iba k formálnej chybe, keď ním sťažovateľka neobmedzila prieskumnú právomoc ústavného súdu len na druhý a tretí výrok napadnutého uznesenia. Ústavný súd preto v súlade so zásadou procesnej ekonómie, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že nedostatok odôvodnenia nie je odstrániteľným nedostatkom ústavnej sťažnosti, ani nepristúpil k vyzvaniu sťažovateľky na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky prvým výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu a ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

25. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napáda nielen samotné uznesenie okresného súdu, ale aj jeho postup. V tejto časti ústavnej sťažnosti však vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu nevytýka žiadne nedostatky spočívajúce v procesnom postupe predchádzajúcom vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu či po jeho vydaní, nijako nekonkretizuje, v čom vidí pochybenie okresného súdu týkajúce sa jeho postupu v konaní.

26. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť

základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a prípadne navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy na podporu tvrdených dôvodov sťažnosti.

27. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (vyplývajú z neho totiž dôvody návrhu, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný), nie je možné považovať za odstrániteľný nedostatok, ktorý je možné odstrániť po uplynutí lehoty stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľky na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa porušenia sťažovateľkiných práv postupom okresného súdu nevyzýval (m. m. IV. ÚS 117/2019).

28. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

29. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

30. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení

s čl. 51 ods. 1 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

31. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Robins c. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

32. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

33. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatoval:

„Exekučný poriadok má osobitnú a komplexnú úpravu rozhodovania o trovách exekúcie (exekučného konania – v bode 11/), ktoré i pojmovo treba odlišovať od trov

civilného sporového konania (ako po nadobudnutí účinnosti CSP vo svojich rozhodnutiach postupne judikoval odvolací Krajský súd v Žiline – okrem iných v uznesení sp. zn. 9CoE/64/2017 zo dňa 30.11.2017, ale i ďalšie odvolacie súdy, napr. Krajský súd v Trenčíne v uznesení sp. zn. 19CoE/158/2017 zo dňa 31.10.2017, Krajský súd v Nitre v uznesení sp. zn. 15CoE/357/2017 zo dňa 30.7.2018) a ktorá osobitná úprava preto (osobitne s dôrazom na ust. § 200 ods.5 EP, ukladajúce exekučnému súdu, ak rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodnúť aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie; obdobne napr. ust. § 38 ods. 3 EP ukladá súdu rozhodnúť popri zastavení exekučného konania tiež o trovách konania) i po 01.7.2016 vylučuje aplikáciu všeobecnej procesnej úpravy o trovách konania v CSP pri rozhodovaní o trovách exekúcie.

Trovami exekúcie treba rozumieť v zmysle ust. § 200 ods.1 EP predovšetkým trovy vzniknuté v exekúcii poverenému súdnemu exekútorovi (§ 196 EP), ale pravidelne i trovy vynaložené na účelné vymáhanie nároku (prostredníctvom exekúcie) oprávneným, ktoré pravidelne uhrádza povinný (§ 197 ods.1 EP) ako účastník, u ktorého sa v čase začatia exekučného konania predpokladá, že dobrovoľným nesplnením povinnosti uloženej exekučným titulom spôsobil dôvodné začatie exekučného konania. V niektorých zákonom ustanovených prípadoch patrí náhrada trov exekučného konania (keďže exekúcia sa vždy vedie proti povinnému) i povinnému – výslovne v súvislosti so vznesenými námietkami proti exekúcii a to v prípade, ak sa námietkam vyhovel (§ 200 ods.1 tretia veta EP), alebo tiež v súvislosti s oprávneným zavineným zastavením exekúcie (§ 203 ods.1 EP) resp. exekučného konania (pred poverením súdneho exekútora vykonaním exekúcie, podľa ust. § 38 ods.3 EP, alebo v rozhodnutí podľa § 44 ods.4 EP). K prípustnosti aplikácie ust. § 203 ods.1 EP o zodpovednosti oprávneného za trovy exekúcie i vo vzťahu k povinnému súd podporne poukazuje na takéto právne závery vyslovené Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení č. k. I. ÚS 520/2013-10 zo dňa 07. augusta 2013.

Napriek záverom cit. uznesenia odvolacieho súdu (v bode 7/), ktorý okrem iného ako dôvod zrušenia odvolaním oprávneného napadnutého uznesenia č. k. 18Er/1300/2004-139 zo dňa 25.9.2006 (v bode 6/) konštatoval nesprávne rozhodovanie o uplatnenom nároku povinného na náhradu trov podľa § 200 (ods. 1) EP ako o trovách exekúcie, vrátane neprípustnosti analogickej aplikácie ust. § 203 ods. 1 EP, okresný súd, hoci v konkrétnej veci viazaný takto vysloveným záverom odvolacieho súdu (§ 226 OSP),

v rozhodnom čase vyhlásenia tohto uznesenia majú na zreteli princíp právnej istoty (čl. 2 základných princípov CSP) nevyhnutne rozhoduje tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách exekúcie vrátane ustálenej rozhodovacej praxe toho istého odvolacieho súdu, ako je uvedené v bode 14/).

Hoci v prípade rozhodovania o nároku povinného (výrok II/ uznesenia) ide o rozhodovanie o náhrade trov exekučného konania, ako súd v podrobnostiach uviedol v bode 15/ a v časti rozhodovania o nároku povereného súdneho exekútora (výrok III/) o rozhodovanie o trovách exekúcie podľa § 200 ods. 1, 5 EP (vo vzťahu k výroku II/ analogické), v oboch prípadoch exekučný súd rozhoduje na základe cit. osobitnej právnej úpravy (v bode 14/) a v oboch prípadoch posúdenie procesnej zodpovednosti toho – ktorého účastníka za zastavenie exekúcie a s tým spojenou zodpovednosťou za trovy zastavenej exekúcie sa preto nevyhnutne odvíja od aplikácie (vo vzťahu k výroku II/ analogickej) ust. § 197 ods. 1 EP (podmienky zodpovednosti povinného) oproti ust. § 203 ods. 1, 2 a 3 EP (podmienky zodpovednosti oprávneného za trovy exekúcie – exekučného konania).

Na účel posúdenia procesnej zodpovednosti za zastavenie exekúcie (zastavenej z dôvodu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. b/ EP) súd poukazuje na konkrétne skutkové a právne okolnosti začatia exekučného konania v tejto veci a následného zastavenia exekúcie (v bode 5/) z hľadiska dovolacím súdom konštatovaných dôvodov zrušenia pôvodného exekučného titulu (okrem procesných nedostatkov vzťahujúcich sa k podmienkam účasti oprávneného v sporovom konaní na mieste pôvodného navrhovateľa Všeobecná úverová banka, a.s., duplicitnému zaviazaniu povinného ako odporcu v rade 2/ odvolacím súdom na plnenie, na ktoré už odporcu v rade 1/ zaviazal súd prvého stupňa, predovšetkým zásadný nedostatok preukázania aktívnej vecnej legitímácie oprávneného ako navrhovateľa podľa predpisov hmotného práva v dôsledku nevysporiadania sa s otázkou potreby a existencie schválenia ručiteľského záväzku povinného mestským zastupiteľstvom).

I keď v rozhodnom čase začatia exekučného konania v tejto veci oprávnený nesporne formálne disponoval vykonateľným rozhodnutím súdu ako na exekúciu spôsobilým exekučným titulom voči povinnému (§ 36 ods. 1, 2, § 38 ods. 1, 2 EP), vzhľadom na dôvody povinným bezodkladne iniciovaného právneho postupu uplatnením mimoriadneho

opravného prostriedku a na jeho základe následného zrušenia cit. exekučného titulu dovolacím súdom (ako v predchádzajúcom bode), je to objektívne oprávnený, ktorý, ako sa – hoci dodatočne, už po začatí exekučného konania – preukázalo, inicioval proti povinnému exekúciu na základe vecne neopodstatneného exekučného titulu a ktorý preto nesie i procesnú zodpovednosť za zastavenie exekúcie a tým i za trovy zastavenej exekúcie, vzniknuté v priebehu exekučného konania ostatným účastníkom (ak ide o trovy exekúcie, požíva za podmienok ust. § 37 ods. 1 EP procesný status účastníka exekučného konania i poverený súdny exekútor) za podmienok ust. § 203 ods. 1 EP.

V časti výšky priznanej náhrady trov (povinného i povereného súdneho exekútora) – nenamietanej v odvolaní oprávneného, ani neposudzovanej cit. rozhodnutím odvolacieho súdu – súd v podrobnostiach odkazuje na závery predchádzajúceho cit. zrušeného uznesenia okresného súdu (v bode 6/). Takto zistené trovy na strane povinného (z celkovej priznanej sumy 102.842,- Sk = 3.413,73 eur predstavuje časť 74.355,- Sk = 2.468,13 eur náhradu za povinným v exekučnom konaní zaplatené súdne poplatky a časť 28.487,- Sk = 945,60 eur náhradu trov právneho zastúpenia v konaní advokátkou) i povereného súdneho exekútora (odmena a náhrada hotových výdavkov vrátane DPH spolu vo výške 1.733,- Sk = 57,53 eur) zodpovedajú preukázane a účelne vynaloženým trovám v exekučnom konaní podľa obsahu súdneho spisu i cit. právnej úprave, v časti trov právneho zastúpenia povinného v spojení s ustanoveniami vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Rozhodujúc opätovne o náhrade trov zastavenej exekúcie (§ 200 ods.5 EP) súd preto na zaplatenie povinnému priznanej náhrady trov exekučného konania spolu vo výške 3.413,73 eur (výrok II/ uznesenia) i súdnemu exekútorovi priznaných trov exekúcie spolu vo výške 57,53 eur (výrok III/ uznesenia) za splnenia podmienok ust. 203 ods.1 EP zaviazal oprávneného, ako so zreteľom na dôvod zastavenia exekúcie v tejto veci účastníka procesne zodpovedného v zmysle cit. právnej úpravy i za úhradu jej trov.“

34. Pokiaľ ide o vyvodenie povinnosti sťažovateľky nahradiť trovy exekučného konania povinnému z § 203 ods. 1 Exekučného poriadku a o odklon okresného súdu od záväzného právneho názoru vysloveného krajským súdom v kasačnom rozhodnutí sp. zn. 7 CoE 9/2006 z 30. decembra 2006 týkajúceho sa výkladu § 200 a § 203

ods. 1 Exekučného poriadku, k tomuto ústavný súd uvádza, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na princíp právnej istoty, pričom svoju interpretáciu § 203 ods. 1 Exekučného poriadku podporil aj poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 520/2013, v ktorom ústavný súd konštatoval: „*Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti, berúc do úvahy i rozporné závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod sp. zn. R 36/2007, dáva za pravdu sťažovateľke v tom smere, že výklad krajského súdu, ktorým apriori vylúčil náhradu trov konania v prospech povinného, je príliš formalistický a môže mať potenciálne za následok porušenie základných práv dotknutej osoby. Generálne možno konštatovať, že náhrada trov konania, a to nielen v súdnom konaní, ale aj v konaní exekučnom, sa riadi princípom úspechu vo veci a princípom zavinenia. Vychádzajúc z princípu zavinenia ukotveného v § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak oprávnený skutočne svojim správaním zaviniť vznik nevyhnutých trov exekučného konania, je povinný ich nahradiť, pričom by bolo nelogické a nesprávne zužovať túto jeho povinnosť len v prospech exekútora. Takýto výklad smeruje v konečnom dôsledku k formálnej i materiálnej nerovnováhe účastníkov konania. Uvedenú interpretáciu podporuje aj ustanovenie § 271 OSP, ktorým sa upravujú trovy výkonu rozhodnutia a podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu nariadeného výkonu rozhodnutia, súd rozhodne o náhrade trov, ktoré účastníkom uskutočňovaním výkonu rozhodnutia vznikli, podľa toho, z akého dôvodu k zastaveniu výkonu rozhodnutia došlo. Môže tiež zrušiť dosiaľ vydané rozhodnutia o trovách výkonu, prípadne uložiť oprávnenému, aby vrátil, čo mu povinný na trovy výkonu rozhodnutia už zaplatil.*

Ústavný súd prihliadajúc na uvedené zastáva názor, že ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku by sa malo vykladať tak, že oprávnený je povinný v prípade zavinenia hradiť nevyhnutné trovy exekúcie nielen v prospech exekútora, ale i v prospech povinného.

Naostatok ústavný súd dodáva, že povinnosť oprávneného niest' náhradu trov konania aj voči druhému, resp. ďalším účastníkom konania – povinným – súčasne pôsobí ako brzda proti šikanóznemu uplatňovaniu práva (iniciovanie exekúcie alebo pokračovanie v nej i v prípade nespôsobilého exekučného titulu, zániku exekvovanej pohľadávky a pod.).“

35. Ústavný súd v predmetnej veci nevzhliadol dôvod odkloniť sa od svojich skorších záverov vyslovených v uznesení sp. zn. I. ÚS 520/2013. Napokon aj z uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 224/2014 vyplýva, že ústavný súd nepovažuje za arbitrárny, ústavne nekonformný taký výklad ustanovenia § 203 Exekučného poriadku, podľa ktorého je možné priznať povinnému náhradu jemu vzniknutých trov exekučného konania (*„Zákonodarca v exekučnom poriadku nerieši otázku náhrady trov povinného. Preto v jednotlivých prípadoch je vecou všeobecného súdu vysporiadať sa s možnosťou ich priznania v závislosti od okolností prípadu. Ústavný súd už vyslovil, že nevyklučuje ani možnosť primeranej aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 325/2010-16, II. ÚS 410/2010-16), resp. takú (rozširujúcu) interpretáciu ustanovenia § 203 Exekučného poriadku, ktorá rešpektuje požiadavku ústavnej konformity výkladu“*). Za tohto stavu ústavný súd vyhodnotil námietku sťažovateľky, podľa ktorej povinnému v zmysle § 200 a § 203 Exekučného poriadku nikdy nemôže vzniknúť právo na náhradu trov exekučného konania, za neopodstatnenú.

36. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že okresný súd porušil jej právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, keď nerešpektoval záväzný právny názor krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v žiadnom prípade nespochybňuje existenciu povinnosti všeobecného súdu rešpektovať právny názor vyslovený súdom vyššej inštancie v kasačnom rozhodnutí (§ 226 Občianskeho súdneho poriadku, s účinnosťou od 1. júla 2006 § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), na druhej strane však pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, III. ÚS 47/2013).

37. Krajský súd v uznesení sp. zn. 7 CoE 9/2006 z 30. decembra 2006 vo vzťahu k náhrade trov medzi oprávneným a povinným dospel k záveru, že *„... trovy konania, ktoré by i eventuálne mal oprávnený uhradiť povinnému, nie sú v zmysle § 200 EP trovami exekúcie, a teda nie je o nich možno rozhodovať v zmysle § 203 EP ani analogicky...“*.

38. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na akcesorickú povahu nároku na náhradu trov konania (záväzný právny názor krajského súdu sa netýkal samotného vedenia exekúcie, exekučného konania ako takého, ale iba problematiky náhrady trov) a výklad § 203 ods. 1 Exekučného poriadku učený okresným súdom, ktorý je ústavnoprávne udržateľný vzhľadom na závery ústavného súdu vyslovené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 520/2013 zo 7. augusta 2013 („... výklad krajského súdu, ktorým apriori vylúčil náhradu trov konania v prospech povinného, je príliš formalistický a môže mať potenciálne za následok porušenie základných práv dotknutej osoby...“, „... ústavný súd prihliadajúc na uvedené zastáva názor, že ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku by sa malo vykladať tak, že oprávnený je povinný v prípade zavinenia hradiť nevyhnutné trovy exekúcie nielen v prospech exekútora, ale i v prospech povinného...“), ktoré bolo vydané neskôr ako kasačné rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 7 CoE 9/2006 z 30. decembra 2006, nerešpektovanie právneho názoru vysloveného krajským súdom v kasačnom uznesení v predmetnom prípade nepredstavuje pochybenie okresného súdu takej intenzity, ktoré by dosahovalo ústavno-právne relevantnú úroveň odôvodňujúcu vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv.

39. Pokiaľ ide o vyhodnotenie zavinenia zastavenia exekúcie, ústavný súd pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

40. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

41. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018).

42. Záver okresného súdu o zavinení zastavenia exekúcie sťažovateľkou je v napadnutom uznesení náležite zdôvodnený (bod 18 a 19 napadnutého uznesenia), okresný súd v tomto smere uviedol zrozumiteľné argumenty („okrem procesných nedostatkov vzťahujúcich sa k podmienkam účasti oprávneného v sporovom konaní na mieste pôvodného navrhovateľa Všeobecná úverová banka, a.s., duplicitnému zaviazaniu povinného ako odporcu v rade 2/ odvolacím súdom na plnenie, na ktoré už odporcu v rade 1/ zaviazal súd prvého stupňa, predovšetkým zásadný nedostatok preukázania aktívnej vecnej legitímácie oprávneného ako navrhovateľa podľa predpisov hmotného práva v dôsledku nevysporiadania sa s otázkou potreby a existencie schválenia ručiteľského záväzku povinného mestským zastupiteľstvom“). Pri rozhodovaní vychádzal z okolností, ktoré viedli k zrušeniu exekučného titulu, čo malo za následok zastavenie exekúcie. Sťažovateľka v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti žiadnu z týchto okresným súdom konkretizovaných okolností adresne nerozporuje, iba všeobecne konštatuje, že „zastavenie exekúcie bolo spôsobené účinkami rozhodnutia NS SR, ktoré sťažovateľka nemohla subjektívne ovplyvniť, t. j. nespôsobila svojím konaním zastavenie exekúcie“. Za tohto stavu s ohľadom na uvedené právne východiská predmetný záver okresného súdu nemožno hodnotiť ako svojvoľný, zjavne neodôvodnený, ktorý by predstavoval ústavnoprávne neakceptovateľný zásah do sťažovateľkou označených práv.

43. Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru druhým a tretím výrokom napadnutého uznesenia okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

44. Sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 1

ods. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

45. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, priznanie náhrady trov konania, odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu